

„Ježíš Kristus včera, i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 2012

Maranatha! Náš Pane, přijď!

„Maranatha“ bylo heslem mezi věřícími v původní církvi. Oni žili v očekávání brzkého návratu Ježíše Krista a byli jedno srdce a jedna duše. Těto naděje se také upřímně drželi při pronásledování, které začalo v roce 63 n.l. a zesílilo obzvláště za vlády Nera. Pán přece předpověděl: „*Pamatujte na tu řeč, kterou jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili (mě pronásledovali), i vám se protivit budou ...*“ (Jan.15:20).

Živé očekávání zaslíbeného návratu Pána (Jan.14:1-3) bylo též důležitým tématem v dopisech apoštolů a s jistotou právě tak v jejich kázáních.

Tak povzbuzoval Jan věřící: „*A nyní, synáčekové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho při návratu jeho.*“ (1.Jan.2:28).

Petr psal: „*Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujícíe, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod (návrat), ale jakožto ti, kteří jsme očima svýma viděli jeho velebnost.*“ (2.Petr.1:16).

Jakub je povzbudil: „*A proto trpěliví buďte, bratří, až do návratu Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přišel podzimní i jarní déšť.*“ (Jak.5:7).

Pavel se mohl odvolat dokonce na to TAK PRAVÍ PÁN: „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli.*“ (1.Tes.4:15)). Pozorujeme, že se tu nejedná o některý z několika různých příchodů, nýbrž o zaslíbený návrat Krista.

Zaslíbený návrat Krista byl hlavním tématem také bratra Branhama: Jen od otevření Pečetí v březnu 1963 mluvil 870x o „Nevěště“. Domů bude nebeským Ženichem při Jeho návratu odvedena jen připravená Nevěsta. Prorocká služba v našem čase spočívá v tom, vyvolat božskou zvěstí opravdově věřící ze všeho náboženského zmatení a připravit je na druhý příchod Krista. Církvi je nyní předložena celá rada Boží, takže bude uvedena do svého původního stavu a na konci tu stane zase taková, jako původní církev na počátku.

„Maranatha!“ je vyjádření touhy opravdově věřících, kteří návrat Krista očekávají. Maranatha je složenina pojmu aramejského slova: Mar = Pán, ana = náš, tha = přijď: „Náš Pane, přijď!“

Pavel se v poslední kapitole v 1. dopise Korintským loučí slovy: „*Pozdravení vlastní rukou Pavlovou. Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, buďž prokletý! Maranatha!. Milost Pána Jezukrista buďž s vámi* (v.21-23).

Jsou lidé, kteří Pána Ježíše milují, přijmou Jeho nabídku milosti a s tím Jeho božské požehnání: „*Kteří pak přijali jej, dal jim moc (právo) syny Božími býti, totiž těm, kteří věří ve jméno jeho*“ (Jan.1:12), a jsou lidé, kteří to odmítají a zůstávají pod prokletím. Každý rozhoduje sám za sebe, jestli dokonané spasení přijme. Bůh chtěl, aby všichni byli zachráněni a poznali pravdu (1.Tim.2-4), ale jen ten, kdo se jako ztracený pozná a vyzývá jméno Pána, bude zachráněn (Řím.10:13). „*Jemu všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.*“ (Sk.10:43).

Podle Gal.1:6-9 jsou prokleti všichni, kteří káží jiné evangelium, než to, které zvěštovali apoštolové. Slova apoštola Pavla udeřila jako blesk a jsou mocná jako hromobití Všemohoucího: „*Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď*“ (v.8). Tomuto rozsudku se musí podřídít všechny křesťanské kostely, společenství víry, konfese a každý jednotlivý zvěstovatel.

Mezi těmi, kteří nyní slyší poslední zvěst vyvolání a obnovení skrze zaslíbenou službu podle Mal.4:5-6 – potvrzenou samotným Pánem v Mat.17:11 a Mar.9:12 – jsou jako při každém probuzení povolání a vyvolání (Mat.20:16). Volání této hodiny zní: „*Aj, Ženich přichází,*

připravte se vyjít mu vstříc!“ (Mat.25:6). Všechny panny ho slyší, všechny se probudí a zdobí své lampy. Ale jsou moudré a bláznivé. Ty moudré jsou ti vyvolení, mají olej Ducha, plnost Ducha ve svých hliněných nádobách (2.Kor.4:7), a každé Boží slovo je pro ně chléb života (Mat.4:4).

V 1.Kr.17:14 máme nádherný stínový obraz z dob Eliáše na přítomný čas: „*Neboť toto praví Pán Bůh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Pán déšť na zemi.*“ Zaslíbený duchovní pozdní déšť přijde, jako přišel zaslíbený raný déšť (Iz.44:3; Joel.2; Zach.10:1; Sk.2:14-21; Jak.5:7 aj.) a duchovního pokrmu bude dostatek (1.Tim.4:6). Ti spasení říkají se Spasitelem: „*Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.*“ (Jan.4:34).

Kdo se opravdu nechá vést Duchem Božím (Jan.16:13; Řím.8:14), žije úplně normální život ve všech oblastech, ale tu přípravu bere vážně a přijme zaslíbenou spásu a nakonec zapečetění zaslíbeným Duchem Svatým (Ef.1:11-14; Gal.3:14). Při návratu Ženicha budou jako Jeho Jemu svěřená Nevěsta Slova (2.Kor.11:2) připraveni a vejdou na svatební hostinu (Mat.25:10).

Lampy, tedy osvětlení, mají i bláznivé panny. Ale ony zmeškají svou přípravu; ony věří také bláznivým výkladům lidí, zatímco ty moudré věří jen tomu, co je ve Slově opravdu napsáno. Jen to, co je v Bibli opravdu napsáno, je biblické. A každé učení je podloženo na dvou, třech nebo dokonce více místech.

Ty moudré vlastní plnost Ducha, která se projeví dokonalou Boží láskou: Láska k Němu, k Jeho Slovu a mezi sebou navzájem. Na ně se zcela samozřejmě vztahuje: „*Proto milovat budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovat budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není.*“ (Mar.12:30-31). Obojí k sobě patří: Kdo miluje Boha, miluje i svého bratra, dokonce až k vlastnímu obětování.

Ježíšův milovaný učedník slyšel, co Pán Svým protivníkům řekl: „*Kdyby Bůh Otec váš byl, milovali byste mne ...*“ (Jan.8:42).

Svým učedníkům Mistr řekl: „*Přikázání nové dávám vám, abyste se*

milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého. Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým“ (Jan.13:34-35) a: „To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek.“ (Jan.15:17). Důraz spočívá na tom: „... jako jsem Já miloval vás ...“ – přesně tak.

Apoštol Jan popisuje Boží lásku k nám a vzájemnou vyžívanou bratrskou lásku: „Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i my tedy máme za bratři duše své klást.“ (1.Jan.3:16).

Pravá, vyžívaná Boží láska je to jediné „poznávací znamení“, že jsme Jeho praví učedníci. Láska nikdy nerozděluje, ani v hodinách nejtěžších zkoušek; láska smiřuje a spojuje za všech okolností, ona je svazek dokonalosti (Kol.3:14). Abychom věděli, jak to skutečně s každým osobně vypadá, musíme hledět do zrcadla Slova (Jak.1:19-27). Kdo hledí do zrcadla, vidí pokazdé jen sebe, nikdy někoho jiného.

V 1.Kor.13 je Boží láska obšírně popsána. I kdybychom znali všechna tajemství, mluvili lidskými a andělskými jazyky, ano, dar prorokování a všechnu víru měli, pak by nám to nebylo nic platné, kdybychom neměli lásku. Ta vyžívaná láska se projevuje jak je psáno: „Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezavidí, láska není všetečná, nenadýmá se. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmyšlí zlého. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká ...“ (1.Kor.13:4-8). Každá z uvedených vlastností se vztahuje na život vyvolených. To musí být můj, to musí být náš vyžívaný život. V žádném z těchto bodů nás pak nepřítel nemůže obžalovat, neboť je pravda: „Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus“ (Gal.2:20) – On žije Svůj život skrze nás. Všechno skončí, také dary Ducha, ale Boží láska zůstává na věky (v.8).

Bůh je láska; ON se nám ve Svě lásce zjevil v Ježíši Kristu, našem Pánu a Spasiteli: „Tak Bůh miloval svět ...“ (Jan.3:16). Láska Boží je skrze naplnění Duchem vylita do našich srdcí (Řím.5:5) a v nás zjevena jako ovoce Ducha (Gal.5:22-24). Tak jsou všichni znovuzrození jako údy do Těla Krista, to znamená, vekřtěni do Jeho Církve (1.Kor.12:12-31).

V prvním dopise vytýká Pán, že ti věřící brzy od první lásky odpadli (Zj.2:4). K této první lásce se musíme nyní my, na konci, vrátit. Tak jak

ženich nabízí své nevěstě lásku a ona ji musí přijmout, aby se mohla stát jeho ženou, tak musí každý, kdo by chtěl patřit k Církvi-Nevěstě, přijmout nabízenou lásku nebeského Ženicha, aby se mohl zúčastnit svatby a potom svatební hostiny (Zj.19:7-9).

Ve verši 7 stojí: „ ... *neboť jest přišla svatba Beránkova.*“ V 9. verši čteme: „*Blahoslavení, kteří jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni.*“ Svatba a svatební hostina k sobě patří, ano, a potom následuje potvrzení: „ ... *Tato slova Boží jsou pravá.*“ K tomu řekneme od srdce Amen.

Dokonání spasených nastane v lásce Boží skrze mocné působení Ducha jako na počátku, a sice se všemi, „*kteří jeho zjevení milovali*“ (2.Tim.4:8). Jen oni jsou naplněni touhou líbit se nebeskému Ženichovi a volají z celého srdce: „Maranatha – náš Pane, přijď!“

Každý zkus sám sebe

„*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo vidět jej budeme tak, jak jest. A každý, kdo má takovou naději v Něm, očišťuje se, jako i On čistý jest.*“ (1.Jan3:2-3). Ano, když se toto zjevení naplní! Na to čekáme. Ale jenom když Kristus je v našem životě zjeven, budeme i my s Ním zjevení ve slávě. (Kol.3:1-4).

Dorazili jsme do nejdůležitějšího úseku celých spásných dějin a smíme mít z milosti podíl na tom, co Bůh v přítomnosti koná. Snažíme se věřit, žít a učit v každém bodě tak, jak praví Písmo. Bereme vážně napomenutí: „*Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a náhle překvapil by vás ten den jako past (smyčka)*“ (Luk.21:34).

Velice důležitá pro nás jsou osobní napomenutí: „*Dávejte si pozor*“ (Luk.17:3-4) a: „*Pokoje následujte se všemi a svatosti, bez níž žádný neužrjí Pána*“ (Žid.12:14). Mezi věřícími musí být skrze odpuštění a smíření uvedeno všechno do souladu (Kol.3:12-17).

Jen kdo prožil pravé obrácení a obnovení, a sice podle biblického vzoru: „*Ne z skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatě-*

ho“ (Tit.3:5) – ten může říci: „*Nyní již nežiji já, nýbrž Kristus žije ve mně.*“ (Gal.2:20). Teprve když jsme toho starého člověka, to vlastní „já chci“ odložili, můžeme v nejhlubším nitru duše obléknout nového člověka – „jak Ty chceš“ (Ef.4:22-29). Náš Spasitel nám dal ve Svém masitém těle za příklad nový božský život: „*Ne, jak Já, nýbrž jak Ty chceš!* – *Ne má, nýbrž Tvá vůle se staň!*“ (Mar.14:36). Ano, On trpěl, všechnu vinu, každé přestoupení vzal na Sebe, aby nás jako svaté, bezúhonné, neobžalovatelné postavil před Svou tvář (Kol.1:22; Ef.5:27).

Nestačí mluvit nebo psát o Církvi-Nevěště a vytržení, jestliže nemůže být se svatou vážností řečeno, co každého z království Božího a vytržení vylučuje. Již Izraeli řekl Pán: „*Proto nyní, jestliže skutečně poslouchat budete hlasu mého, a ostríhat smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý.*“ (2.Mo.19:5-6). V Novém Zákoně píše milovaný Ježíšův učedník: „... *který zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou, A učinil nás krále a kněží Bohu a Otcí svému,*“ (Zj.1:5-6; 5:9-10).

Kdo Písmo Svaté pozorně čte, ať Starý nebo Nový Zákon, zjistí, že posvěcení je možné jen tehdy, jestliže Slovo Boží poslušně vyžíváme ve všech oblastech. Ježíš Kristus, náš Pán, nás spasil, osvobodil od všech hříchů, od vši bezzákonosti, od každého prokletí. Ti spasení nemluví o „volné milosti“, nýbrž jsou činiteli Slova. Oni zásadně následují vše, co Pán ve Svém Slově přikázal. „*Jako synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti vaší žádostem. Ale jak ten, který vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, buďte*“ (1.Petr.1:14-16).

Bůh vyžaduje pořádek a svatost ve Své Církvi. Nevíra a neposlušnost nemohou absolutně před Ním obstát (Žid.3:18-19). Obzvláště Pavel ve svých mnohých dopisech odkazoval na to, které věci každého z Božího království vylučují. Jednou vyčíslil dokonce 15 „skutků těla“, totiž smilstvo, nečistota, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, svárlivost, nevraživost, roztržka, hledání vlastních věcí, rozkoly, stranictví, závist, opilství, obžerství. Předtím ale jasně říká, že každý, kdo putuje v Duchu, „*skutky těla nevykoná*“ (Gal.5:16-21). Zcela jistě nebude vytržen nikdo, kdo se takových skutků těla dopouští. Vyplatí se, ještě jednou se podívat do zrcadla slova a ta místa si přečíst ještě jednou.

Každý opravdový věřící, který patří k Nevěště Beránka, ať muž či žena, chlapec nebo děvče, se očisťují, stejně jako On je čistý. V žádném věřícím muži, v žádné věřící ženě a ani ve věřících dětech není ani jen nejmenší odpor vůči Božímu Slovu.

„Ženy poddány buďte mužům svým tak, jak sluší, v Pánu. Muži milujte ženy své, a nemějte se přísně k nim. Dítka poslouchejte rodičů ve všem; nebo to jest dobře libé Pánu“ (Kol.3:18-20).

Kdo náleží k církvi prvorozených, je ukřižován s Kristem a s Ním pronikl skrze sílu Jeho vzkříšení k novému životu, nechá se Slovem Božím oslovit a korigovat.

Pro vzdělání církve Bůh ustanovil služby, *„pro spořádání svatých (aby je učinil schopnými), k dílu služebnosti (ve sboru)“ (Ef.4:11-16)*. Když čteme v 1.Kor.12:4-11, vidíme, že také těch devět darů Ducha slouží téměř. Od verše 12 až 26 je zdůrazněna absolutní jednota údů v Těle Kristově a ve verších 27 až 31 je ještě jednou jako tělo Kristovo zdůrazněna církev, do které ustanovil apoštoly, proroky, učitele atd. Bůh sám. Kdo to nerespektuje, je duchovně slepý, rouhač a pohrdač (4.Mo.16:30; Sk.13:41), a kdo se od sboru odděluje, dostává se pod zvrácený vliv, k němu už Duch Boží nemůže mluvit, ten jde vlastní cestou. Pán přece neputuje mimo svícen (Zj.2:1). Jak mohou věřící, kteří tvrdí, že následují zvěst, ale nemají mezi sebou žádné obecenství, žádnou píseň spolu nezpívají, Večeři Páně spolu neslaví, vůbec pomyslet na to, že náležejí k Nevěště, k zástupu přemožitelů a budou společně slavit svatbu v nebi a zpívat píseň Beránka?

Již zde je zjevné, jestli náležíme k pravé Církvi Ježíše Krista anebo jen k nějaké náboženské společnosti. Ještě je nutno k tomu dodat, že až dodnes ještě žádné rozštěpení nepřišlo skrze službu, kterou Bůh sám ustanovil, neboť všechny Bohem nařízené služby slouží ke vzdělání církve, ne k jejímu zničení. Také pravé učení ještě nikdy nezapříčinilo rozdělení. Jen výklady a falešná učení přednášená samozvanými kazateli způsobují rozštěpení. *„Prosím pak vás, bratří, abyste šetřili těch (abyste se měli na pozoru před těmi), kteří různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterému jste vy se naučili, a varujte se jich (jděte jim z cesty)“ (Řím.16:17).*

Nikdo, kdo patří k Nevěště Beránka, nebude Slovem a krví Smlouvy pohrdat, nýbrž bude usilovně následovat každému slovu a žít podle toho. Ne-

věsta nyní slyší poslední zvěst, která předchází druhému Kristovu příchodu a prožívá své vyvolání, oddělení a přípravu, aby na konci byla v úplném souladu s Ženichem – a nebyla ani v jediném bodě mimo Slovo, ani v jediném bodě neposlušná. Pro ni neexistuje žádný kompromis a smíchání! Její absolut je každé Boží slovo ve Starém a Novém Zákoně.

Žádný vyvolený nepřekročí první přikázání a nebude mít jiné bohy, žádný z toho JEDNOHO BOHA ELOHIM/JAHWEH neudělá tři Věčné, tři Všemohoucí, tři Vševědoucí, nikdo si neudělá si nějaký symbol, obraz, nikdo nebude vzhlížet ke krucifixu (5.Mo.27:15), nýbrž bude vzývat jedině Boha v Duchu a v pravdě ve jménu Ježíše Krista (Jan.4:24).

Žádný vyvolený nezneužije svatého Božího jména smlouvy PÁNA JAHWEH nebo JAHSCHUA/JEŽÍŠ. Nikdo nebude zabíjet jako Kain, ani vraždit zlou pověstí nebo pomluvou. Žádný skutečně spasený nežije v přestoupeních těch deseti přikázání nebo jak je napsáno především v 3.Mo.20 a v 5.Mo.27:15-26. Mezi vyvolenými se také nenajdou žádné páry stejného pohlaví, ani u mužů ani u žen (Řím.1:24-32). Pro všechny oblasti Bůh sám všechno ustanovil a dává nám vnitřní sílu, v poslušnosti podle toho žít, takže můžeme božský pořádek v tom duchovním i v tom přirozeném v plném rozsahu respektovat.

Poznávací znamení

„Po tomto zjevení jsou synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdo nečiní spravedlnosti, není z Boha, a kdo nemiluje bratra svého. Nebo to je to zvěstování, které jste slyšeli od počátku, abychom milovali jedni druhé“ (1.Jan.3:10-11). Toto slovo jasně říká, podle čeho se mohou rozpoznat děti Boží a děti ďábla (Mat.13:38), totiž především podle bratrské lásky. Také my jsme slyšeli tu originální zvěst, která byla od počátku. Kam nás zařazuje Slovo? Ten zvěstovatel byl již tady během svého života vzat do ráje, a slyšel tam slova pronikající skrze všechno: „Jen dokonalá láska sem vchází!“

Ano, je to zcela vážné. *„Každý, kdo nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího“* (1.Jan.3:9-15). *„Kdo nenávidí bratra svého“* je porovnán s vrahem; to jde až ke Kainovi (1.Mo.4). Nenávist je protiklad lásky; nenávist odmítá, lás-

ka přijímá. Ano, Pán ještě důrazněji říká: „*Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdo nemiluje bratra svého, kterého viděl, Boha, kterého neviděl, kterak může milovat?*“ (1.Jan.4:20). Takové výroky jdou vyvoleným k srdci a oni se zkušují. Ale jiní se vůbec necítí osloveni. Dále budou žít jako Kain (1.Jan.3:12). Kain a Abel byli ve stejném mateřském těle – jako Ezau a Jákob: jeden byl přijat, druhý odmítnut. Při vytržení budou dva ležet na jednom lůžku; jeden bude vzat, druhý zanechán (Luk.17:34).

Ezauem a Jákobem nám dal Bůh příklad, co je přijetí a odmítnutí, co z Jeho hlediska znamenají láska a nenávisť. „*Toto jsou výroky Pána proti Izraeli skrze Malachiáše. Miluji vás, praví Pán, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? Zdali Ezau nebyl bratr Jákobův? praví Pán. A však jsem miloval Jákoba. Ezau pak měl jsem v nenávisti; proto zanechal jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho drakům pouště*“ (Mal.1:1-3; Řím.9:13).

Jákobovi se jednalo o právo prvorozenství, na kterém od samého počátku spočívalo požehnání Boží (1.Mo.25:29-34). Pro Ezaua nic neznamenovalo, ale Jákob ho chtěl za každou cenu. Bůh je láska. Jeho nenávisť vůči Ezauovi spočívala v tom odmítnutí. ON sám řekl: „*Jákoba jsem miloval – přijal, Ezau jsem nenáviděl – odmítl.*“ Nejprve Ezau odmítl Boha, když právem prvorozenství pohrdl. Potom začal Jákoba pronásledovat. Tak je to ještě dnes: Kdo se zřekne práva prvorozenství nebo ho ještě neobdržel, pronásleduje toho, kdo to z milosti obdržel; nikdy opačně.

Bůh nejedná svévolně, On také nikomu nevnučuje své požehání prvorozenství, které máme jen v Ježíši Kristu, tom Prvorozeném mezi mnohými bratry (Řím.8:28-30). Jákob zápasil s Bohem a zvolal: „*Nepustím tě, jedině že mi požehnáš.*“ (1.Mo.32:22-32). Z toho Lstivého se stal Izrael – Bojovník Boží. Kdo se z Boha narodil má právo prvorozenství a je v Kristu nové stvoření (2.Kor.5:17).

Provždy platí pravda: Kdo se narodil z Boha, věří Bohu a Jeho Slovu a nemůže se prohřešit skrze nevíru, „... *protože je z Boha zplozen*“ (1.Jan.3:9). Původní hřích nevíry spojený s neposlušností, je jednou provždy pravou vírou a poslušností vyřízen. Abraham věřil (1.Mo.15:6) a Abraham uposlechl Boha (1.Mo.22:16), právě tak nyní věří a poslouchá semeno Abrahamovo Boha (Gal.3:6-20; Jak.2:21-26). Tak jistě jak byla hlava

hadu rozšlápnuta (1.Mo.3:15) a naše víra, která přemohla svět, se stala vítězstvím, (1.Jan.5:4), tak jistě jsme znovuzrozením přijali božskou přirozenost, tu bytost Ježíše Krista a „... *Jeho símě v nás zůstává*“ (1.Jan.3:9).

Co je to Boží semeno? Semeno je Boží slovo, ve kterém je zárodek života (Luk.8:11). Pravé děti Boží zůstávají ve Slově, to slovo zaseté do dobré půdy vzejde (Mar.4:26-29), přinese ovoce a zůstává v nich (Jan.15:5-7). „*On proto, že chtěl, zplodil nás (porodil) slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho*“ (Jak.1:18). Psané slovo se stalo zjevným slovem (Řím.10:16-17), skrze které jsme byli znovuzrozeni v živou naději (1.Petr.1:3+23). „*Ale kdo ostříhá (drží se) slova jeho, v pravdě láska Boží v tom jest dokonalá. Po tom známe, že jsme v něm.*“ (1.Jan.2:5) a „*Boha žádný nikdy nespatriil, ale milujeme-li jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás*“ (1.Jan.4:12) – v nás až k dokonání! Amen.

Ó, jak hluboko pronikají taková slova do našich srdcí! Svě dokonání prožijí všichni náležející k Církvi-Nevěstě jen v Boží lásce, neboť jak bylo prorokovi pro náš čas řečeno, tam vchází jen dokonalá láska.

Boží zvěst – evangelizační, učitelská a prorocká část – tak jako prožití spásy jsou dnes stejné jako za časů apoštolů. První a poslední kázání, první a poslední křest musí spolu souhlasit (Sk.2:37-42). „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest*“ (Ef.4). Hlavní příkázání, ta skutkem vyžívaná láska, zůstává pro všechny Boží děti poznávacím znamením, že Bůh v nás trvale přebývá. Všechno ostatní mohou být planá tvrzení, náboženská představa, obelhávání sebe sama. Existuje vždy oboje: teorie a realita. Například je učení o obrácení a znovuzrození, a je tu to osobně udělané prožití spásy obrácení a znovuzrození. Opravdu znovuzrozené Boží dítě bude mít život a bytost Ježíše Krista, Syna Božího, a ponese ovoce Ducha Svatého.

Když se zjeví Syn člověka a když On přijde

V Mat.24, v Mar.13, v Luk.17 a Luk.21 je řečeno, co všechno se stane v konečné fázi času, když se Syn člověka *zjeví*, a je také přesně řečeno, co se stane, když *přijde*. ON se v naší době zjevil stejným způsobem jako tehdy, v čase Svě služby, když putoval na zemi. ON se sklonil dolů v obla-

kovém a ohnivém sloupu, našel nádoby, skrze kterou se v letech prorocké služby mohl zjevit jako ten stejný Syn člověka.

7. května 1946 nebeský posel bratrovi Branhamovi přesně oznámil, co se v jeho službě stane. Totéž prorocké znamení Mesiáše jako Syna člověka (Jan.1; Jan.4; Jan.5:19), jak se to dělo tehdy před Židy a Samaritány, tak se to stalo v našem čase v církvi z národů. O tom bratr Branham mluvil před každou bohoslužbou s modlitbou za nemocné. Ano, porovnal to s časem Sodomy, když Pán navštívil Abrahama (1.Mo.18). To se dá číst se všemi podrobnostmi v jeho kázáních. Sám jsem to v letech 1955-1965 mohl jako očitý svědek prožívat.

Návrat Ježíše ale bude jako Jeho nanebevstoupení a jak On sám řekl, nastane náhle, totiž: „... *Neb jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod (návrát) Syna člověka.*“ (Mat.24:27). „... *hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme*“ (1.Kor.15:52).

K těm více než 100 proroctvím ve Starém Zákoně, která se naplnila při prvním příchodu Krista, náleží také Ž.47:6: „*Vstoupil Bůh s troubením, Pán se zvukem trouby.*“ Vzkříšený Pán jako Vítěz tělesně vystoupil v oblaku na nebesa s jásotem a za zvuku pozounu a naplnilo se to slovo: „*Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vejít mohl král slávy. Kdo jest to ten král slávy? Pán silný a mocný, Pán udatný válečník.*“ (Ž.24:7-8). Tehdy Pán vzal do slávy starozákonní svaté. Tentýž vzkříšený Pán se vrátí podle Sk.1:9-11 stejným způsobem, jak vystoupil na nebesa (Luk.24:51).

Stejně slovo „shout“, které je v anglické Bibli v Ž.47:6 užito pro „jásot“, nalézáme v 1.Tes.4:16, když Pán sám s „křikem k probuzení“, – „vítězným křikem“ sestoupí z nebe. Jako při probuzení Lazara, kde zaznělo: „*A to pověděl, zavolal hlasem velikým: Lazare, pojd' ven!*“ (Jan.11:43), pak se nejprve jedná o zmrtvýchvstání těch zesnulých. Podle 1.Tes.4:13-18 se On vrátí tělesně s vítězným křikem s doprovodem hlasu archanděla za zvuku pozounu. Když zazní Jeho hlasitý, příkazující hlas, budou nejprve ti zesnulí v Pánu vzkříšeni v nepomíjitelnosti a potom ti žijící v Pánu budou proměnění ze smrtelnosti do nesmrtelnosti.

Vítězství Spasitele je také vítězství spasených. Jeho vzkříšení je zárukou našeho vzkříšení. Jeho tělesná proměna ze smrtelnosti do nesmrtelnosti a Jeho nanebevzetí – všechno se stalo s Ním a stane se také s námi. O tom píše apoštol Pavel: „*Musí zajisté toto porušitelné (pomíjitelné) tělo obléci neporušitelnost (nepomíjitelné), a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné (pomíjitelné) toto tělo obleče neporušitelnost (nepomíjitelnost), a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.*“ (1.Kor.15:53-55).

Vytržení bude absolutní, definitivní triumf, korunování díla spasení, čeho budou účastni všichni, kteří náležejí k Nevěště Beránka. Bude to dokonaná božská realita a my budeme navždy u Pána (1.Tes.4:17). Zaslíbení z Jan.14:1-3: „... *zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli,*“ je pak naplněno. Děti zaslíbení (Gal.4:28) věří všem zaslíbením Božím, které jsou přece Ano a Amen (2.Kor.1:20-22).

Pak bude velký jásot, jak píše Petr: „... *abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.*“ (1.Petr.4:13b).

„*A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Haleluiah. Ujal se kralování Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a nevěsta jeho připravila se.*“ (Zj.19:6-7). Všechno bude dokonanou realitou! Kdo je skutečně zplozen ze semene Slova a z Ducha, kdo se z Boha narodil, věří všemu přesně tak, jak to říká Písmo. Bohu dík, že oboje, totiž, když „On se zjeví“ a „co se stane, když On přijde“, můžeme správně a sice biblicky zařadit. ON k tomu daroval milost, a my jsme plně a cele respektovali: „... *že výklad žádného prorockví Písma svatého nezáleží na rozumu lidském (nedovoluje svévolný výklad).*“ (2.Petr.1:20). Každý výklad je lež, rouhání.

Kdo učí, že od otevření pečeti je trůn milosti změněn v soudní trůn a Pán sestupuje nebo přišel, a všichni, kteří tomu věří, se stali obětí strašného klamu. Ještě je čas milosti, ještě za nás mluví krev (Kol.1:14; Žid.9:14), ještě voláme jako Jeho poslaní: „... *prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem!*“ (2.Kor.5:14-20); ještě jsou hříšníci zachraňováni. ON si ještě dělá nárok na ty Svě, na všechny, kteří jsou k věčnému životu ustanoveni

(Sk.13:48)! Zvěst, která stále ještě předchází druhému Kristovu příchodu, zahrnuje plnou spásu.

Všechno, co ten zvěstovatel řekl, musí být zařazeno do Bible. Psané Slovo, na které se bratr Branham stále znovu odvolával, je jediný absolut. Kdo nezařadí do Bible to, co on řekl, špatně vysvětluje jeho citáty a vede lidi do bludu. Z toho vznikly různé skupiny ve zvěsti konečného času. Ale kde je bludné učení, tam nemůže být Bůh, neboť Bůh je absolutní pravda: „... *abychom poznali toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý Bůh a život věčný.*“ (1.Jan.5:20b). Bohoslužba a uctívání je marné, když se přednáší lidské učení (Mat.15:8-9; Mar.7:6-7). Pravdivý Bůh v tom případě nemůže vůbec naslouchat. Pravé uctívání je svatá povinnost: „*Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit.*“ (Jan.4:24).

Boží zalíbení před vytržením

„*Věřou Enoch přenesen (vytržen) jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl (vytrhl). Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu*“ (Žid.11:5).

V Enochovi, v tom sedmém po Adamovi, měl Bůh zalíbení a byl náhle vytržen. Tak se musí líbit Bohu všichni, kteří nyní žijí a budou vytrženi, aniž by viděli smrt. Ve Starém Zákoně byly přinášeny oběti na smíření (2.Mo.29 aj.) a potom také oběti, aby byly Bohu libé při obětování a posvěcování snopků prvotiny: „*Který obracet bude (vázat) sem i tam snopek ten před Pánem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazítří po sobotě obracet (vázat) jej bude kněz.*“ (3.Mo.23:11). Snopek prvotiny byl před Pánem vázán, aby učinil Boží lid před Pánem příjemným: nejprve pšenice, potom snopek prvotiny a potom chléb prvotiny (3.Mo.23:19-25).

Všichni vyvolení byli předurčeni v Ježíši Kristu (Ef.1:3-5). ON byl pšeničné zrno, které padlo do země a zemřelo a přineslo bohatou úrodu (Jan.12:24), a spasení budou v dokonání sklizená pšenice. „*Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistí humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálit bude ohněm neuhasitelným*“ (Mat.3:12).

O našem Spasiteli je již ve Starém Zákoně s ohledem na spásné dění psáno: „*Aj, služebník můj, na kterého se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, on soud národům vynášet bude*“ (Iz.42:1).

Poté, co byl Janem pokřtěn a vystoupil z vody, sestoupil na Něho Duch Boží, „*a aj, zazněl hlas s nebe řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat.3:17; Mar.1:11). Před vodním křtem Syn řekl: „... *neboť tak se sluší nám, abychom plnili všelikou spravedlnost.*“ (v.15). To *nám* je velmi důležité. Do toho jsme zahrnuti jako synové a dcery Boží. Ve vodním křtu se věřící přiznávají ke Spasiteli; ve křtu Duchem se On přiznává ke spaseným.

Při proměnění Ježíše na hoře Proměnění se stalo následující: „*Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, zazněl hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten můj milý Syn, v němž mám velké zalíbení, toho poslouvejte.*“ (Mat.17:5) „... *TOHO poslouvejte!*“ Právě Boží semeno, které bude ve všech synech a dcerách Božích zjeveno, má Boží zalíbení a poslouchá Jej.

Celá Nevěsta je dokonale spasená a jako neobžalovatelná, příjemná představena Bohu. Jako na Spasiteli, když se stal člověkem, spočívalo Boží zalíbení, tak nyní musí být zjeveno, že Jeho zalíbení spočívá také na Jeho vlastní spasené Církvi, která má podíl na Boží přirozenosti (2.Petr.1:4).

Apoštol nás napomíná: „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá*“ (Řím.12:2).

„*Nebo ovoce Ducha záleží ve vší dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě, o to stojíce, co by se dobře líbilo Pánu*“ (Ef.5:9-10).

To apoštoloovo přesvědčení sdílím i já, totiž že všichni vyvolení, kteří Boží Slovo slyší a věří mu, budou Bohu příjemní: „*Vím zajisté, bratří moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplnění jsouce všelikou známostí, takže se i napomínat můžete vespolek. Ale však psal jsem vám, bratří, poněkud směle, jako napomínaje vás, podle milosti, která jest mi dána od Boha, k tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangelium Božím, aby byla oběť pohanů vzácná, posvěcena skrze Ducha svatého*“ (Řím.15:14-16). To bude výsledek také nyní na konci času milosti. Tak jistě, jakože Bůh poslal Svého zvěstovatele, tak ta zvěst vykoná, k čemu

byla poslána. A protože je to slovo, které vyšlo z Jeho úst, tak se nevrátí prázdné, ale vykoná všechno, co si Bůh předsevzal. (Iz.55:11). Amen.

Důležité období pro církev: Věk Nevěsty

My vidíme, že biblické proroctví se naplňuje ve všech oblastech. Je skutečně čas konce, a uděláme dobře, když budeme brát vážně, co řekl náš Pán: „*Tak i vy, když uzřeli byste toto všecko ...*“ (Mat.24:33; Mar.13:29; Luk.21:31). Ano, vidíme to, poznali jsme ta znamení času a zvěst, a smíme pozdvihnout své hlavy, neboť se blíží spasení našich těl (Fil.3:21).

Zaměřeno na nás ON řekl: „*Proto bděte všelikého času, modlete se, abyste hodni byli uniknout všech těch věcí, které se budou dít, a postavit se před Synem člověka!*“ (Luk.21:36).

Apoštol Jan přímo spojil poučení a návrat Páně: „*Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko. Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy. Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a aniž potřebujete, aby kdo učil vás, ale jak pomazání to učí vás o všech věcech, a pravé jest a neoklamavatelné, a jak naučilo vás, tak v něm zůstávejte. A nyní, synáckové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání (radostnou důvěru) měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho.*“ (1.Jan.2:20-28).

Potom co psal o všech ostatních událostech, dokonce o svatební večeři, konečném soudu před Bílým trůnem a novém nebi a nové zemi, tak ve Zj.21 ještě jednou zdůrazňuje, co je pro nás v tomto čase důležité, totiž abychom byli připraveni a počítáni k zástupu přemožitelů: „*Kdož zvítězí, obdrží dědičně všecko, a budu jemu Bohem, a on mi bude synem.*“ (Zj.21:7).

Zjevením pečeti je zjeveno všechno, co k Boží spásné radě náleží.

V poslední kapitole bylo Janovi přikázáno: „*Nezapečetuj slov prorocství knihy této; neboť jest blízko čas*“ (Zj.22:10). Ano, ten čas závěrečného naplnění je blízko, zcela blízko. Nyní se také naplňuje: „*Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedln' se ještě; a svatý posvěť se ještě!*“ (v.11).

Na konci zazní to TAK PRAVÍ PÁN všem, kteří volají: „Náš Pane, přijď!“: „*A aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.*“ (Zj.22:12-13); na to pak následuje blahoslavení: „*Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání jeho (kteří perou svá roucha), aby měli právo k dřevu (stromu) života a aby branami vešli do města!*“ (v.14).

„*Bojme se tedy, aby snad opuštěním zaslíbení o vejítí do odpočínutí jeho, neopozdil se někdo z vás*“ (Žid.4:1). Bůh to daruj. Amen.

Sjednocení všech náboženství

Sjednocení všech protestantských kostelů a společností víry ve světové radě kostelů jako i sjednocení evangelického a katolického kostela představuje pro jejich zástupce prvotní prioritu. S výhledem na pamětní jubilejní rok 2017 reformace vyžaduje Vatikán od evangelického kostela, aby se oficiálně distancoval od Lutherova výroku, že papež je antikrist. Obzvláště ve vydání Bible z roku 1543 Luther v předmluvě k proroku Danielovi označil papeže střídavě jako „Koncekrista“ a „antikrista“. V zemi reformace se říká, že musí být znovu nastolena jednota kostela. Církev Ježíše Krista tím ale zasažena není: ona je již sjednocena s Kristem, tou Hlavou. „*Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli*“ (Jan.17:21). Děti Boží vědí jen o jediném svatém Otci a ten je v nebi. Oni se modlí: „Náš Otče, který jsi v nebesích. Posvěť se jméno Tvé ...“ Pro ně platí, co Spasitel sám přikázal: „*A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, který jest v nebesích*“ (Mat.23:9).

Toto je čas celosvětového sjednocování: v ekonomice, politice a náboženství. Ta čtvrtá, Římská světová říše vzniká před našima očima, a jak je psáno, ona tu zemi pohltí (Dan.7:23).

Mírový proces

Písmo Svaté objasňuje na mnohých místech Starého a Nového Zákona dění konečného času. Aktuální události v celém světě nám zároveň více ukazují, že zaslíbený návrat Krista musí být na dosah. Všechna pozornost

je v přítomnosti zaměřena na události na Blízkém Východě: na Izrael, na Írán, na Sýrii. Aktuální zpravodajství v médiích nás denně nanovo šokují. Do mírových vyjednávání, která jsou stále nutnější, se zapojuje i Vatikán jako jediná, všemi uznávaná světová autorita.

Okamžik, kdy se bude svolávat: „*Pokoj a bezpečnost ...*“ je na dosah. Ale bude to zdánlivý pokoj, neboť se potom naplní: „*tedy rychle přijde na ně zahynutí*“ (1.Tes.5:3).

„*Běda množství lidí mnohých, kteří jako zvuk mořský ječí, a hlučícím národům, které jako zvuk vod násilných hlučí, národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je Bůh okřikne*“ (Iz.17:12-13), až se obrátí proti Izraeli a Jeruzalému: „*Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetěžký všem národům, jež kdokoli zdvihat budou, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti němu všichni národové země.*“ (Zach.12:2-3).

Není nutné, psát o dění konečného času. Ve všech oblastech jde všechno svým tempem, také přírodní katastrofy. Můžeme vzájemně stále znovu svolávat: „*A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše!*“ (Luk.21:28).

Nechť se na nás všechny vztahuje, co je dále psáno v 1.Tes.5: „*Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den Páně jako zloděj zachvátil ...*“ (v.4-11). Lide Boží, Nevěsto Beránkova: Hleď, Ženich přichází! Vyjděte mu naproti. Maranatha!

„*Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijít má, přijde, a nebude meškat.*“ (Žid.10:37).

K závěru roku 2012

Léta přicházejí a odcházejí; hodiny se zastaví, ale čas nikoliv. Také rok 2012, který je téměř za námi, byl zase mimořádně pozeňnaný: Prostřednictvím misijních cest byly jistě ještě početné duše přidány do království Božího. Obzvláště vděční jsme za možnost, že internetem můžeme dosáhnout bezpočet lidí v celém světě. Na živé přenosy našich bohoslužeb se v průběhu času připojilo již více než tisíc příjemců vysílání. Ten největší lokální sbor, který poslouchá a sleduje s námi, je v Kolwezi v Demokratické republice Kongo. Jejich kazatel, bratr Mwamba, řekl, že o prvním říjnovém

víkendu bylo přítomno dobrých 3000 bratrů a sester a sledovali přenos. První závěr týdne v listopadu se poprvé připojil také sbor v Ulánbátaru, v Mongolsku.

Je to prostě nádherné, jak se Bůh o všechno postaral: pro naše bratry v technice právě tak jako pro bratry a sestry, kteří ovládají různé řeči, že je možné se obstarávat celý svět v 13 jazycích slovem a písemně.

Počet DVD, které se rozesílají každý měsíc, překročil počet 9 000. Jak je nádherné, že všichni v celém světě mohou slyšet stejné zvěstování a obdrželi přímé napojení na to, co Bůh zaslíbil a přítomně činí. Tak dosahuje poslední zvěst plného evangelia končiny země a podle Mat.24:14 pak přijde konec. Můj dík platí všem, kteří jsou při Božím díle zaměstnáni na plný a také částečný úvazek.

Též za ten prostý Boží dům jsem svému Pánu vděčný. Hlavní sál nabízí místo 570 osobám; když k tomu připojíme jídelnu, je to 1000 míst. V budovách k přenocování lze ubytovat asi 400 bratrů a sester, kteří přijíždějí na shromáždění v prvních víkendech v měsíci.

Vám, moji milovaní bratři a sestry v Kristu, kteří jste modlitbou a věrnou podporou přidali svůj díl k Jeho dílu, také děkuji z celého srdce.

Všem sloužícím bratrům na celém světě, kteří se účastní při zvěstování a kladou na stůl Páně ten vzácný pokrm, přejeme i nadále Boží požehnání. Moudré panny věří také tomu, co Pán sám v Mat.24:45-47 řekl, mají podíl na tom, co Bůh v přítomnosti dělá a nakonec vejdou na svatební hostinu (Mat.25:10).

Co náš Pán řekl v poslední kapitole Matoušova evangelia, platí až do konce: „... a aj, Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“

Ano, všechny dny s každým z vás. Také v těžkých zkouškách to ve víře přijměte. ON všechno dobře učiní, tak to zaslíbil. ON započal, On dokoná. Jemu nechť je vzdána čest na věky. Amen.

K roku 2013 vám všem přeji bohaté Boží požehnání v Ježíšově svatém jménu.

V pověření Božím působící

Br. Frank

Snímek z 3. června 2012

Od šedesátých let jsme mohli mnoho tisíců věřících biblicky pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz

